

[Hagen Hagensen]

ordning, gør vel, at det er naturligt at drage også den norske ordning med ind i et forslag som dette.

Ministeren siger, vi gør mest ud af saldo-metoden. Det kan ministeren jo godt have ret i, hvis det skal måles ud i spaltelængde, men realiteten i det er, at den norske ordning er let overskuelig, fordi man blot siger skattefrihed efter en vis periode – vi har sagt efter to år, som er normal periode her i landet – og derfor behøver man i og for sig ikke sige mere om den her. Men jeg erkender – og det skal naturligvis også siges – at den norske ordning indeholder forhold, som må undergives en meget nøjere drøftelse. Men det kan ikke gøres i form af et beslutningsforslag, dér kan man bare pege på den. Vi må vente med at få udformet det i lovsform, og det er, det er åbent sagt, nødvendigt, finder jeg, at det må være skattedepartementet, det må være ministeren, der udarbejder det. Det tror jeg ikke vi andre evner at udarbejde på en sådan måde, at det virkelig kan danne et grundlag for den drøftelse, der skal finde sted. Vi venter sådan set på at få ministerens forslag, og når det er givet til kende, at man i løbet af et par måneder skulle nå frem til det, så vil jeg sige, at vi er kede af, at det skal vare så længe, men på den anden side erkender vi, at der skal være tid til at udarbejde reglerne, og så vil vi godt være med til at se på dem.

Jeg har da fornemmelsen og forståelsen af, at man stiler henimod noget, der nærmer sig den norske ordning. Hvorledes man skal løse det enkelte spørgsmål, som den norske ordning i årenes løb har haft besvær med, nemlig det problem, der hedder sælgende gruppe, må vi så se på, når lovforslag bliver udarbejdet. Jeg mener ikke at have været i stand til antydningvis at sige andet og mere, end at en ordning, der i princippet indebærer, at man i almindelighed er fritaget for beskatning, når besiddelsestiden har været et år-mål, som vi altså har fastsat til 2 år, vil være en rimelig ting, og så kan man ikke markere andet og mere end det.

Det ville måske nok være fristende at gå ind på en række af de betragtninger, som ordførerne har nævnt. Jeg skal blot markere, at jeg har forstået, at både SF og VS ikke kan gå ind for forslaget. Hr. Glistrup mener, at det er overflødigt at drøfte det nu, for vi skal vente på et lovforslag. Men hvis det, vi kommer med her, har været katalysatoren

for, at lovforslaget nu kommer inden overvældende lang tid, nu vel, så mener jeg også, det har haft sin nyttevirkning.

Jeg skal i øvrigt henvise til, hvad jeg sagde ved den tidligere behandling af forslagets første led i samlingen 1979–80 (Folketingstidende 1979–80, 2. samling, sp. 7819), og bare understrege, at der er behov for at få løst aktiebeskatningsspørgsmålene. Dette forslag drejer sig om ét af dem: beskatning af avance ved overdragelse af aktier. Men der er jo unægtelig også – det er også fremdraget af ordførerne – andre forhold, som vi må have bragt til løsning, og det skal da også være sagt, at vi for vores vedkommende meget gerne ser, at der snarest muligt kommer en løsning på spørgsmålet om dobbeltbeskatning eller rettere sagt ophævelse eller lempelse af dobbeltbeskatning af aktieudbytter. Det er simpelt hen nødvendigt, at dette sker. Det er jo ikke gjort med, at man vil ophæve udligningskatteordningen. Det er en dråbe i havet. Det er besværligt at have den, om end den kan siges at være en logisk følge af den skattegodtgørelse, som vi har nu.

Men det har jo vist sig, at det er så uendelig små beløb, der er tale om, så statskassen kan vel godt undvære de få penge, der er tale om, og dermed få erhvervslivet og skatteadministrationen befriet for uhyre besværlige beregninger, der skal følges op år for år. Nu vel, kan man sige, der blev måske givet køb på en smule af retfærdigheden her, men vi klarede tingene uden at have det store administrative besvær deraf.

Vi har i forbindelse med et andet forslag, nemlig forslag om ophævelse af udligningsbeskatningen, fået bilag i udvalget, der viser, at det bogstavelig talt ikke har betydet noget som helst i kroner og øre. Statskassen kommer vist af med 49.000–50.000 kr. ved at tilbagebetale, hvad der hidtil er gået ind, hvis man kører den helt tilbage, som om den aldrig havde eksisteret. Mon ikke man skulle kunne klare det og så blive fri for den besværlighed og så i øvrigt bare tage fat på dobbeltbeskatningsforholdene, som er meget væsentligere at få løst?

Alt i alt vil jeg takke for en velvillig modtagelse af forslaget og håbe på, at vi, når vi får det i udvalg, meget hurtigt får en antydning fra ministeren om, hvor langt han er nået frem, og hvilke ordinger der vil komme i et lovforslag, således at vi faktisk allerede